

[Lone Dybkjær]

er opfattet på en lidt anden måde, end de er ment.

Jeg forstår, at udenrigsministeren opfatter det, jeg har sagt til ham, meget personligt, og dertil vil jeg sige, at hvis udenrigsministeren havde set lidt op fra bordet undervejs, mens jeg holdt min tale, ville han have set, at jeg faktisk prøvede at smile venligt til ham, sådan at han havde forstået, at det ikke var personligt ment, men faktisk alene gik på udenrigsministerens synspunkter, som jeg fortsat er lodret uenig i. Det var det, jeg prøvede at sige på en lidt venlig måde, men det, forstår jeg, slap jeg rimelig dårligt fra.

Nu skal jeg ikke sige noget om udenrigsministerens rejseiver el.lign., men udenrigsministeren ved jo udmærket godt, at når man 3 dage inden en debat her i Folketinget om bistandshjælpen rejser spørgsmålet om bistandshjælps størrelse, er det uundgåeligt, sådan som Folketinget ser ud, og sådan som der ageres herinde, at man tager det ind i debatten.

Mere har udenrigsministeren dog vel ikke været væk fra Folketinget, end at han fortsat ved det.

Jeg vil altså vove at påstå, at det er udenrigsministerens egen skyld, at vi får denne debat i dag, og vi havde meget gerne været den foruden. Fra radikal side havde vi i hvert fald ikke rejst den, hvis udenrigsministeren ikke så stærkt var gået ind i den debat umiddelbart inden denne debat i Tinget. Det er det ene, jeg vil sige om den debat.

Det andet, jeg vil sige, er, at pengene også hænger en lille smule sammen med Brundtland-rapporten. F.eks. står der på s. 287 noget om udgifter til militærsikkerhed kontra miljø-sikkerhed; og dér står der en hel masse om, hvad pengene i øvrigt godt kunne have været brugt til. Hvis man fortsat mener, vi skal bruge en masse penge til våben, er der i hvert fald ikke noget tegn på, at der ikke også er brug for penge alle mulige andre steder.

Fru Helle Degn var inde på den enorme befolkningsvækst i Kenya, og her står jo, at ikke engang alle de kvinder, som er motiveret for svangerskabsforebyggende midler, får dem, og at man kunne bruge 1 mia. dollar mere til det.

Hvis vi nu siger – og det er jo meget sandt – at befolkningssekspllosionen er et af vore store problemer her i verden, var det måske værd at anvende 1 mia. dollar på det. Derfor synes jeg,

man kan sige, at Brundtland-rapporten i høj grad peger på de økonomiske problemer, og der er ikke noget i Brundtland-rapporten, der taler for, at man ligefrem skal skære ned på sin bistand. Sagt i al venlighed, fredsommelighed, og uden at det på nogen måde er personligt ment.

Dernæst vil jeg vende mig til spørgsmålet om den erhvervsmæssige bistand, og dér er jeg glad for, at udenrigsministeren opfattede det sådan, som det var ment, nemlig som et forsøg på på dette område at være konstruktiv og prøve på at sige: Kan vi ikke komme lidt videre på dette felt? Jeg synes, vi skal gøre det forsøg, og jeg er glad for, at udenrigsministeren tog det positivt op – det havde jeg nu faktisk også forventet – men jeg vil gerne understrege, at det skal være på ulandenes betingelser; og det er jeg glad for industriministerens også understregede. Det skal ikke betyde, at vi forskubber vores hjælp fra de ringeste blandt de fattigste til de lidt mindre ringe stillede blandt de fattigste. Jeg er indstillet på at tage en fordomsfri drøftelse af det, og så håber jeg, at også udenrigsministeren og de øvrige ministre er i stand til at se fordomsfrit på det, for det handler altså også om den måde, vi håndterer vores internationale arbejde på.

Til sidst vil jeg sige tak til industriministeren for hans indlæg. Industriministeren siger: det er vel ikke meningen, at miljøpolitikken skal ind de enkelte steder. Dertil vil jeg sige: jo, som et langsigtet mål. I virkeligheden kunne man ønske sig, at miljøpolitikken var så stærk, at vi ikke behøvede et miljøministerium. Nu kan jeg godt se, at miljøministeren ser bekymret ud, og jeg tror heller ikke, det bliver i denne miljøministers tid, så der er ikke grund til at være nervøs for, at det bliver nedlagt. Men ideelt set skulle vi i miljøpolitikken egentlig være så stærkt forankret i de enkelte ministerier, hvad enten det er landbrug, fiskeri eller industri, at det ikke var nødvendigt med et særligt, i hvert fald så stort, som vi har det i dag, sektorministerium til at varetage miljøpolitikken's interesser.

Derfor synes jeg, at det på lang sigt må dreje sig om at inkorporere miljøpolitikken i sektorministerierne, og kan vi starte med at gøre det her, synes jeg, det er udmærket. Derfor synes jeg heller ikke, det er så afgørende, om man har 1, 2 eller 5 konsulenter det ene eller det andet sted. Det afgørende er, om miljøaspektet indgår i den samlede politik, og derfor er jeg også